

แพรวสำนักพิมพ์

บิงโก เกมชาตกร เปิดกฎฆ่า

ปราปต์
เขียน

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

คำนำสำนักพิมพ์

เปิดกฎฆ่า เป็นปฐมบทของ บิงโก เกมฆาตกร นวนิยายชุดใหม่ของปราบปต์ เราคงพูดได้ว่าเกมบิงโกเป็นหนึ่งในตัวละครเอกของเรื่องอย่างแน่นอน โดยเกมชิงโชคบนตารางนี้มีประวัติศาสตร์ยาวนานกว่าที่ใครหลายคนอาจทราบ

มีการสันนิษฐานว่าบิงโกพัฒนามาจากเกมชิงโชคของประเทศอิตาลีในปี ค.ศ. 1530 ต่อมาเกมดังกล่าวกลายเป็นเกมที่กลุ่มชนชั้นสูงของประเทศฝรั่งเศสนิยม สุดท้ายก็กลายมาเป็นเกมพนันยอดฮิตของสหรัฐอเมริกาที่มีชื่อว่า 'บิโน' ก่อนจะเพี้ยนเป็น 'บิงโก' ในที่สุด

ในปัจจุบันมีการเล่นเกมบิงโกหลักๆ อยู่สองรูปแบบ แยกตามจุดประสงค์ที่แตกต่างกัน

1. เล่นเพื่อการพนัน เล่นเพื่อชิงเงินรางวัล มักเล่นในกาสิโนของประเทศที่การพนันเป็นเรื่องถูกกฎหมาย
2. เล่นในเชิงสังสรรค์และการกุศล เล่นเพื่อความบันเทิง มักเล่นในสถานบำบัด บ้านพักคนชรา หรืองานการกุศล

ถึงจะเดินทางข้ามทวีปในหลายยุคสมัยด้วยชื่อมากมาย ถูกดัดแปลงให้เล่นตามจุดประสงค์ที่แตกต่างกัน แต่หัวใจของเกมที่ไม่เคยเปลี่ยนแปลงเลยคือ ดวง บิงโกดูจะเป็นเกมที่เพิกเฉยต่อบัจฉัยอื่น ไม่สนใจทั้งเพศ อายุ ฝีมือ ประสบการณ์ อำนาจ

หรือฐานะ ผู้เล่นจะต้องเชือดเฉือนกันด้วยโชคชะตา วัดกันด้วย
สิ่งไม่แน่นอนที่สุดของชีวิตเท่านั้น ฟังดูเป็นเกมที่ไม่ชอบธรรม
และขัดต่อหลักเหตุผลทุกประการ

อย่างไรก็ตาม การวัดดวงกลับเป็นสิ่งที่ทำให้ผู้เล่นทุกคน
มีโอกาสชนะ คนชายขอบมีโอกาสคว้าชัยเท่าผู้มีอำนาจในสังคม
ความมัวชัวเอาแต่ใจของเกมกลับทำให้ผู้เล่นที่หลากหลายเท่าเทียม
กันในโลกของเกม กล่าวได้ว่า เพราะไม่ยุติธรรมต่อสิ่งใด บิงโก
ถึงยุติธรรม ตราบใดที่กฎระเบียบของเกมไม่ลำเอียงต่อปัจจัย
ใดๆ

แต่เกมบิงโกใน *บิงโก เกมฆาตกร* จะเหมือนเหล่าเกมบิงโก
ที่ปรากฏให้วิเคราะห์บนหน้าประวัติศาสตร์หรือไม่ นักอ่านคงจะ
พบคำตอบของตัวเอง เมื่อพลิกหน้ากระดาษและค่อยๆ รู้จักกับ
ตัวละครเอกลี

||๖๖๖สำนักพิมพ์

คำนำผู้เขียน

ขอต้อนรับคุณผู้เล่นหน้าใหม่เข้าสู่บิงโก เกมฆาตกร
เกมนี้ไม่มีเงินรางวัลรออยู่เหมือนเกมอื่นๆ
มีแต่ชีวิตของคุณแขวนเป็นเดิมพัน
ไม่มีสิทธิ์ออกปากว่ารู้เท่าไม่ถึงการณ์
ไม่มีสิทธิ์ไม่ทำตาม หรือเล่นแร่แปรธาตุแบบที่กฎอื่นๆ
อาจยอมให้
ถ้าตัดสินใจแล้ว มีแต่ต้องเดินหน้า
ไปต่อ ไม่ก็ตาย

ใช่ ผมบอกตัวเองแบบนี้เหมือนกันตั้งแต่วันแรกที่พยายาม
ทำใจกล้าเขียนงานชิ้นนี้

ปราบต์

ระเบียบการเข้าร่วมเกม
ว่าด้วยกติกาการเล่นเกมฆาตกร
พ.ศ. ๒๕๕๗

- ข้อ ๑ ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบการเข้าร่วมเกม
ว่าด้วยกติกาการเล่นเกมฆาตกร”
- ข้อ ๒ ระเบียบนี้ให้บังคับใช้ตั้งแต่วันที่ ๒๒ พฤษภาคม
๒๕๕๗ เป็นต้นไป
- ข้อ ๓ ในระเบียบนี้
“ฆ่า” “ฆาตกรรม” “สังหาร” หมายความว่า การ
กระทำใดๆ อันเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย
“ฆาตกร” หมายความว่า ผู้ที่กระทำการใดๆ อัน
เป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย
“ตาย” หมายความว่า สภาวะเมื่อบุคคลใดๆ สิ้นสภาพ
การมีชีวิต โดยตัดสินจากการวัดสัญญาณชีพ
“เกม” หมายความว่า บิงโก เกมฆาตกร
“ผู้เล่น” หมายความว่า บุคคลใดๆ ที่ได้ลงนามใน
สัญญาเข้าร่วมเกม และยังชนะเกมไม่ได้
“เจ้าหน้าที่เกม” หมายความว่า เจ้าหน้าที่ผู้ดำเนิน
เกม
- ข้อ ๔ การเข้าร่วมเกมเกิดขึ้นเมื่อบุคคลต้องการฆ่าคน
แต่ไม่อาจกระทำได้ด้วยตัวเองเนื่องจากเหตุใดๆ

อาทิ เงื่อนไขทางกฎหมาย หรือข้อจำกัดทางสภาพ เศรษฐกิจและสังคม จึงประสงค์ให้เกมฆ่าเป้าหมาย แทนตนเป็นจำนวนหนึ่งคน ผู้ต้องการสมัครพึง ขอให้ผู้เล่นอื่นส่งชื่อตนสมัครร่วมเป็นสมาชิกเกม เจ้าหน้าที่เกมจะตรวจสอบประวัติก่อนติดต่อกลับไปยังผู้ร้องขอเพื่อคุยรายละเอียด พร้อมมอบ เครื่องวัดสัญญาณชีพให้สวมสำหรับติดตามความ เคลื่อนไหวผู้ร้องขอ เจ้าหน้าที่เกมจะดำเนินการฆ่า เป้าหมายให้สำเร็จ จากนั้นผู้ร้องขอจะถูกผนวกเข้า เป็นผู้เล่นเกมโดยอัตโนมัติ และจะเข้าสู่ระบบเพื่อดู ตารางบิงโกเริ่มต้นขนาด ๒ คูณ ๒ ได้

ข้อ ๕ ในแต่ละช่องของตารางบิงโกจะมีใบหน้าและชื่อของ ผู้เล่นรายอื่นแสดงอยู่ รูปเหล่านี้เกมเป็นผู้สุ่มให้ ผู้เล่นเจ้าของตารางจะกดเข้าชมรายละเอียดของ ผู้เล่นในตารางเพื่อทำการติดตาม คั่นหา และ สังหารได้

ข้อ ๖ ผู้เล่นจะออกจากเกมได้ต่อเมื่อได้รับชัยชนะ กล่าวคือเมื่อติดตามฆ่าผู้เล่นรายอื่น ดังที่ปรากฏ อยู่ในแต่ละช่องของตารางตัวเอง จนลากเส้น ขีดฆ่าได้เป็นเส้นตรงแนวตั้ง แนวนอน หรือแนว ทแยง จากด้านหนึ่งจรดด้านตรงข้าม หรือมุมหนึ่ง จรดมุมตรงข้าม

- ข้อ ๗ การทำร้ายหรือฆ่าผู้เล่นรายอื่น จะกระทำด้วยวิธีใดๆ หรือใช้อาวุธใดๆ ก็ได้ โดยผู้เล่นทุกคน จะได้รับความคุ้มครองให้พ้นจากอำนาจกฎหมาย รัฐด้วยประการทั้งปวง อย่างไรก็ตาม ความคุ้มครองนี้ไม่ครอบคลุมถึงการทำลายทรัพย์สิน ร่างกาย หรือทำลายชีวิตบุคคลนอกเกมมิว่าด้วยความตั้งใจหรือไม่ตั้งใจ
- ข้อ ๘ ผู้เล่นใหม่จะได้รับความคุ้มครองพิเศษเป็นเวลา สามสิบวันหลังจากเริ่มเกม ในระหว่างนี้รูปและชื่อ จะไม่ปรากฏขึ้นในตารางผู้เล่นรายอื่น
- ข้อ ๙ หลังจากครบทุกสามสิบวัน หากผู้เล่นยังไม่อาจชนะเกมได้ ตารางจะเพิ่มคอลัมน์และแถวมา อย่างละ ๑ คูณ ๑ โดยอัตโนมัติ
- ข้อ ๑๐ กรณีที่บุคคลในช่องตารางถูกฆ่าตายโดยผู้เล่นรายอื่นหรือเหตุใดๆ เกมจะสุ่มเป้าหมายรายใหม่ ขึ้นมาแทน เพื่อให้ผู้เล่นที่ไม่ได้เป็นผู้ฆ่า เล่นเกมต่อไปได้
- ข้อ ๑๑ กรณีที่ผู้เล่นแนะนำผู้เล่นหน้าใหม่เข้าเกม แล้ว ผ่านการตรวจสอบจากเกมจนลุล่วง ผู้เล่นที่แนะนำ จะเลือกขีดฆ่าช่องใดช่องหนึ่งในตารางของตนเองได้
- ข้อ ๑๒ ผู้เล่นต้องเก็บข้อมูลทุกอย่างเกี่ยวกับเกมเป็น ความลับ หากเปิดเผยเกมต่อบุคคลภายนอก มิว่าด้วยความตั้งใจหรือไม่ตั้งใจ จะมีความผิด

- พิจารณาการเอาผิดตามสัดส่วนความเสียหาย
- ข้อ ๑๓ การถอดเครื่องวัดสัญญาณชีพของตนออกโดย
ผลการ ถือเป็นความผิดร้ายแรง เทียบสัดส่วน
ความเสียหายด้วยชีวิตของผู้เล่นนั้นๆ
- ข้อ ๑๔ การแลกเปลี่ยนสิทธิพิเศษ อ่านในระเบียบการแลกเปลี่ยน
สิทธิพิเศษ

ประกาศ ณ วันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๕๗

วันแรกในเกม

ผมปิดหน้าจอแสดงกติกาในแอปพลิเคชัน บิงโก *กฎเขียนไร*
นำราคาจริงวะ!

ที่จริงเกมยอมให้ผู้สมัครเข้าถึงหน้านี้ได้ตั้งแต่ตอนเริ่มทำสัญญากัน และผมก็เคยอ่านมันไปแล้ว – ถึงจะแค่ว่าไม่กินและอย่างไม่ละเอียดยกก็เหอะ แปลกดีที่สัญญาชตาฎานพามาหยุดตรงหน้านี้ แทนที่จะเป็นหน้าอื่นๆ ซึ่งเพิ่งได้รับอนุญาตให้เข้าถึงได้เมื่อเช้า อันเป็นสัญญาที่ว่าเป้าหมายที่ผมเลือกไว้ถูกฆ่าตายเรียบร้อย

เรียกเว็บเบราว์เซอร์ขึ้นแสดงแทน มันยังค้างอยู่ที่หน้าข่าวการเสียชีวิตของนายพิติณรงค์ หัวสันเทียะ ชายวัยห้าสิบกว่าเจ้าของตำแหน่งผู้อำนวยการฝ่ายขายพื้นที่เช่า จากบริษัทที่ปรึกษา ด้านธุรกิจอสังหาริมทรัพย์แห่งหนึ่ง เนื้อข่าวรายงานว่าผู้ตายทะเลาะวิวาทกับผู้ใช้ถนนอีกรายที่ขับมาเฉี่ยวชน เป็นเหตุให้

อีกฝ่ายบันดาลโทสะชักปืนขึ้นยิง แล้วหลบหนีไปยังจับตัวไม่ได้ จนบัดนี้

ดูเหมือนว่านั่นจะเป็นการจัดฉากของเกม เพื่อจัดการเป้าหมายตามที่ผมร้องขอ แม้ว่าในช่อง ‘เหตุผลที่ให้ฆ่า’ ผมจะกวนตีนตอบไปว่า ‘แค่อยากให้มันตาย’

แต่นั่นก็เป็นความจริง

ที่จริงยิ่งกว่า คือผมไม่รู้จักไอ้แก้นั้นด้วยซ้ำ

“เป็นอะไร” คำถามดังจากคนข้างๆ ในที่นั่งคนขับ เสียงของฟูกไม่ได้แผ่วเล็กน้อยและหวานใส่อย่างตัวการ์ตูนญี่ปุ่นอีกต่อไป ไม่รู้ตั้งแต่เมื่อไหร่ที่เริ่มหุ้มดำเป็นเสียงคนทั่วไป...คนทั่วไปที่มีความลับ

เมื่อผมยังไม่ตอบ ดวงหน้ารูปหัวใจผินจากหน้ารถมาหา “เธอหนักใจเรื่องฆ่าคนหรือ”

“ใครบอก” ผมเลิกคิ้วขึ้น

มุมปากทาลิปมันเป็นสีชมพูระเรื่อของฟูกกระตุกขึ้นนิดหนึ่ง ไม่เชิงยิ้ม ไม่ใช่ทั้งรอยยิ้มธรรมชาติ หรือยิ้มจงใจอย่างที่ใครๆ มักจินตนา

ลูกฟูกเป็นผู้หญิงตัวเล็ก หัวโตๆ ตาโตๆ ปากนิดจมูกน้อย เส้นผมน้อย ใครก็ว่าน่าเอ็นดู เธอพอจะใช้รูปร่างหน้าตาหากินด้วยการรับจ้างเป็นพริตตี้ ส่วนมากเป็นพวกแต่งคอสเพลย์เข้ากับบุคลิกแอบแสบมากกว่าแต่งชุดเซ็กซี่ จะว่าไปก็เพราะแม่ให้ ‘ของ’ มาน้อยจนตมมาตรฐานพริตตี้ส่วนใหญ่ แต่มันไม่เป็นปัญหากับผมนี้

เรื่องที่เป็น ‘ปัญหา’ คือรอยช้ำตรงมุมปากนั่นต่างหาก ถึงตอนนี้จะจางลงมาก แต่ในสายตาผม รอยนั้นยังชัดไม่ต่างจากวันแรกที่ได้เห็น

ฟูกนี่เองที่ทำให้ผมเข้าร่วมเกม แลกกับความตายของ
ไอ้ปีศาจรงค์

เปล่า มันไม่ได้เป็นคนทำให้เกิดรอยข้ำ

แต่มันเป็น ‘ต้นเหตุ’ ที่ก่อให้เกิดรอยข้ำ!

ผมถอนหายใจหงุดหงิดขึ้นมา ฟูกเองก็คงจะรู้ว่าเพราะ
อะไร จึงเบนกลับไปเพื่อให้รอยข้ำฟื้นสลายตามผม

ช่วยไม่ได้ที่ประโยคถัดไปของผมยังร้อน พักเหมือนจะ
ขึ้นไปงมปากอีกฝั่งซึ่งมองไม่เห็นแล้ว “แล้วกับไอ้คนทำนั้นจะ
ว้ายิ่งไง”

รดคันนี้เป็นของผม พูดยให้ถูกคือแม่ซื้อให้ แม่จะหัดให้ฟูก
ขับด้วยตัวเอง แต่ปกติผมไม่เคยปล่อยให้เธอรับหน้าที่สารถึ
กระนั้น วันนี้เรามีภารกิจสำคัญ และผมเชื่อมั่นในฝีมือตัวเอง
มากกว่าเธอ

คนขับพยายามใช้คำพูดและน้ำเสียงเพื่อหรีไฟในใจผม
“บอกแล้วไงว่าเราไม่รู้จักมัน”

เหอะ! ถึงทำทำอย่างนั้นแต่อย่านึกว่าผมไม่รู้ คนเรา -
ที่จริง - ‘คนอย่างเธอ’ ำความแค้นไว้ได้ลึกและยาวนานขนาดไหน!

อย่างไรจะปลอบขวัญ เพราะถึงอย่างไรเธอก็คือคนของผม
อยู่ในความดูแลของผม ผมยกมือพาดไปนวดหลังคอฟูกเบาๆ
“เราจะไม่ยอมให้เกิดเรื่องแบบนี้กับเธออีก”

“ขอบใจ” ฟูกตอบ ผมคงหุฟาด เพราะมันเหมือนขอไปที่
ทั้งที่หน้าจะมีความหมายกับเธอมากๆ

ครั้นพยายามพินิจ คนข้างๆ ก็ยังไม่หันมา ทำคล้ายไม่รู้สึ
วกำลังถูกล้วง นั่นทำให้การตีความสลายตจากด้านข้างข้างยากเย็น
ผมดึงสายตากลับมาขณะที่มือยังค้างอย่างนั้น เธอคงอน

ขึ้นมา มันจะมีความหมายเป็นอย่างอื่นอย่างไรได้ ในเมื่อผมยอมเอาตัวเองเข้ามาเสี่ยงเพื่อเธอขนาดนี้แล้ว

ใช่ และผมหมายความว่าตามนั้นจริงๆ เราจะไม่ยอมให้เกิดเรื่องแบบนี้กับเธออีก

บางที...อาจเพราะประสบการณ์นั้นร้ายกาจเกินไปสำหรับผู้หญิง เธอจึงไม่อยากระลึกถึงมันไม่ว่าทางใด

แต่ก็เพราะประสบการณ์ร้ายกาจนั้นนั่นละ พูกถึงยอมเปิดปากเล่าความจริงให้ผมฟังได้ หลังจากทำตัวแปลกมาเป็นเดือนๆ

.....

เพราะช่วงสายมัวเสียเวลากับการเช็กข่าวและหาข้อมูลเกี่ยวกับเป้าหมาย กว่าจะขับมาถึงที่นี่จึงเป็นเวลาเย็นมากแล้ว หมู่บ้านจัดสรรแห่งนี้เก่าโหมม บางหลังคล้ายถูกทิ้งร้าง อาจเพราะตัวโครงการไม่ได้รับการดูแลที่ดี จากหมู่บ้านสำหรับคนรายได้น้อยหลายพันหลังเมื่อหลายสิบปีก่อน เดี่ยวนี้จึงมีสภาพดูชุมชนแออัด ถนนใหญ่ที่ตัดผ่านเพื่อเชื่อมโครงการแต่ละเฟสเข้าด้วยกันกลายเป็นถนนสายหลักที่ใครจะเข้าจะออกก็ได้ ไม่มีการรักษาความปลอดภัยใดๆทั้งสิ้น

ปลายทางของเราเป็น 'ปลายทาง' จริงๆ ตัวบ้านสองชั้นตั้งอยู่ริมสุดโครงการ มีรั้วคอนกรีตโปกแก๊งตัวบ้านจากทุ่งนาไพศาลซานเมือง แผ่นดินทรุดยั้งผลให้มันแตกกร้าวและพับเป็นแนวคลื่น ช่วงล่างบางส่วนเกิดเป็นรูโหว่น่าหวาดเสียว

เวลานี้ตัวบ้านยืนทะมึน นอกจากแดดสุดท้ายของอาทิตย์แดงฉานด้านหลัง ไม่มีแหล่งกำเนิดแสงใด ไม่มีสีส้มเสียงอื่น

เว้นแต่สายลมต้นฤดูแล้งและเหล่าแมลงกลางทุ่ง รวากับพวกมัน
ชวนกันประกาศให้ผมกับคนรักได้รู้ว่า *ไม่มีใครอยู่ในบ้านนี้*

“แต่แอปมันก็บอกว่านี่” พุกยังก้มจ้องหน้าจอโทรศัพท์
มือถือด้วยความสงสัย

แอปพลิเคชันบิงโกมีพื้นหลังดำสนิท ครั้งแรกที่ไหลดมา
สมัคร มันบังคับให้กรอกประวัติส่วนตัวและรายชื่อ ‘ผู้แนะนำ’
เข้าเกม ที่สำคัญต้องยอมรับเงื่อนไขไม่แพร่กระจายข้อมูลใดๆ ให้
คนภายนอกล่วงรู้ จากนั้นรอกกว่าข้อมูลจะได้รับการตรวจสอบ
เรียบร้อย เจ้าหน้าที่ในเกมจึงจะติดต่อกลับมาเพื่อนัดอธิบาย
กติกา (ที่จริงอ่านเองก็ได้) ถ้าयरูปเต็มตัวและครึ่งตัวด้านหน้า
ด้านหลัง ด้านข้างทั้งสองข้าง เพื่ออัปเดตลงในหน้าประวัติของเรา
แล้วสอบถามเป้าหมายที่ผู้สมัครใหม่ต้องการให้เกมช่วยมา
ท้ายสุดจึงมอบเครื่องวัดสัญญาณชีพให้ติดไว้ตรงหน้าอก

พุกเล่าว่า แม้เกมไม่ได้กำหนดแน่นอนว่าจะจัดการเป้าหมาย
ในกี่วัน แต่ส่วนใหญ่ก็มักเรียบร้อยไม่เกินสามวัน รวากับว่า
พวกมันมีเครือข่ายนักฆ่ามือฉมังโยงโยเต็มไปหมด จะเข้าถึงใคร
ก็ได้ หรือจะฆ่าด้วยวิธีไหนก็ง่ายเท่าปอกกล้วย

รายชื่อของผม เพียงสามสิบชั่วโมงนับจากแจ้งชื่อเป้าหมาย
ให้เจ้าหน้าที่เกม โทรศัพท์มือถือผมก็ได้รับสัญญาณเตือนจาก
แอปพลิเคชัน ปิตินรงค์ถึงที่ตาย ความแค้นของพุกได้รับการ
สะสาง แล้ววันแรกในเกมของผมก็เริ่มขึ้นอย่างเป็นทางการ

หลังจากเจรจากับเจ้าหน้าที่เกมในชุดคล้ายพนักงานส่งของ
เมื่อครั้งนั้น พุกจึงได้รับอนุญาตให้บอกผมทุกเรื่องราวเกี่ยวกับ
เกม แฟนสาวยอมเผยหน้าจอบิงโกของเธอก็ให้ผมเห็น
เป็นครั้งแรก มันดูง่อยๆ ไม่มีอะไรซับซ้อน จากหน้าแรกที่ต้อง

ล็อกอินด้วยลายนิ้วมือทุกครั้ง หน้าจอจะแสดงภาพตารางบิงโกของเรา สำหรับฟูกนั้นยังเป็นตารางขนาด 2×2 แต่ละช่องมีรูปถ่ายหน้าตรงของเป้าหมาย พร้อมกำกับชื่อไว้ดังนี้

ตารางของลูกฟูก

บานเช้า	ชัยพฤษ์
ทวี	พลี๊ว

ตารางนี้ซูมขยายขนาดได้ ครั้นกดเข้าไปจะพบข้อมูลประวัติของผู้เล่นรายนั้นๆ ชื่อ ชื่อสกุล ชื่อเล่น อายุ น้ำหนัก ส่วนสูง ที่อยู่ตามทะเบียนบ้าน ที่อยู่ทำงานหรือสถานศึกษา สาเหตุที่เข้าร่วมเกม สิทธิพิเศษที่เลือกใช้ และรูปถ่ายที่เจ้าหน้าที่เกมเคยถ่ายไว้

ด้านข้างตารางมีปุ่มกดขอใช้สิทธิพิเศษอื่นๆ ผมงับฟูกเห็นตรงกันว่าไม่ควรให้ความสนใจ ในเมื่อแต่ละสิทธิ์ต้องยอมแลกด้วยการขยายขนาดตารางออกไปตามแต่ข้อกำหนดของเกม

ทันทีที่ไอปีติตรงค์ถูกส่งไปปรโลก และผมเองอย่างทำเข้าโลกของเกมประหลาดนี้เต็มตัว ตารางของลูกฟูกก็อัปเดตตามที่เธอได้แจ้งเจ้าหน้าที่เกมไว้ นั่นคือเลือกให้ขีดฆ่าช่องหนึ่งแลกกับการแนะนำผู้เล่นเข้ามาใหม่ได้สำเร็จ

ตารางของลูกฟูก

บ้านเช่า	ชัยพฤกษ์
ทวี	

เหตุที่ฟูกเลือกคนชื่อพลีว ไม่ใช่เพราะรายนั้นดูจะเป็นผู้เล่นที่เอาชนะยากที่สุด - แนะละ เจ้าหล่อนเป็นเพียงอดีตนางโชว์วัยกลางร่างอ้วน ที่ดูจะต้องอาศัยเครื่องสำอางรักษาภาพพอสสมควร ฟูกตัดสินใจเลือกรายนี้เพราะอ่านประวัติแล้วสะท้อนใจในความพ้องกับเรื่องของตัวเอง เลยเถิดถึงขั้นคิดว่ายายพลีวนั้นเหมือนคนเคยรู้จักผ่านตา

‘ถูกคนมีเงินไล่ออกจากงาน แถมมันยังรังเกจจนเปิดร้านอะไรต่อในพื้นทีนั้นไม่ได้’

ตอนที่เล่า ดวงตากลมโตของฟูกแดงเรื่อ และริมฝีปากบางก็ค่อยแต่จะเหม่อลอย ราวกับว่านั่นเป็นเรื่องของตัวเอง

ผมเคยรู้เรื่องบาดแผลนั้นของเธอ ปกติฟูกก็อ่อนเหมือนเด็กสาวในวงไอศดอลสไตล์ญี่ปุ่น แต่ทุกทีที่หัวข้อสนทนาพาดพิงถึงเรื่องนี้ ตาของเธอจะแข็งขึ้น แสดงแววจีบปวดลึกล้ำ แล้วน้ำเสียงก็เปลี่ยนไปจนคล้ายๆ เสียงเดี๋ยวนี้

‘พ่อเราถูกเลย์ออฟ ตอนแรกก็พยายามจะมาเปิดร้านอาหารกับลุงซุม-’ เธอหมายถึงนายซุมสาย พ่อของชมพูนุทอดีตเพื่อนสนิทที่หลังๆ ฟูกหมางเมินไป ‘แต่ไปๆ มาๆ มันขายไม่ดีจนล่ม พ่อก็เลย...ก็เลยให้แม่ เรา กับน้องสาวกinya แล้วเขาก็กินตาม...’

ฟูกเป็นคนเดียวที่รอดชีวิต แต่ชีวิตที่รอดมาก็ไม่สบายนัก

ต้องอาศัยอยู่กับญาติ ช่วยงานในบ้านเหมือนคนรับใช้ ขณะที่ลูกของทางนั้นไม่ต้องกระดิกทำอะไรสักอย่าง

จากงานในบ้าน แฟนของผมต้องเขยิบออกมาทำงานข้างนอก เพื่อจุนเจือเรื่องเงิน เพิ่งจะหลังจากที่เราคบกันนี้เอง ความเป็นอยู่ในชีวิตของฟูกจึงดีขึ้น

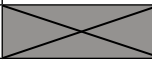
คนรักไม่เคยลงรายละเอียดลึกไปกว่านั้น แต่ทำทางในแต่ละทีที่เล่าก็ประกาศชัดว่าสาหัสปวดเจ็บ ผมจึงไม่แปลกใจเลยตอนที่รู้ว่าเธอถลำเข้าเกมเพี้ยนๆ นี้เพื่อแก้แค้น

‘เราเพิ่งจะลืบลืมเมื่อไม่นานนี้เอง จริงๆ ร้านอาหารที่พ่อเปิดมันยังพอจะไปต่อได้ แต่ที่ล่ม เป็นเพราะมีคนตั้งใจจะให้ล่มต่างหาก!

‘ลุงชুমัดชองน้อยแต่พ่อตัว แก่แอบไปตกลงยกเลิกสัญญากับไอ้บิดิตรรงค์ สมัยนั้นมันยังเป็นคนดูแลพื้นที่ให้เช่าของอาคารบิดิตรรงค์โน้มน้าวให้ลุงทำอย่างนั้นเพราะมันรู้จักกับคนเช่าคนใหม่ที่อยากได้ที่จนตัวสั้น’

ฟูกจึงวางปิ้งกับอดีตเพื่อนรัก แล้วก็ตัดสินใจเลือกให้เกมฆ่านายชুমสาย เหลือไอ้บิดิตรรงค์ที่ ‘โทษเบาหน่อย’ ไว้ก่อน จนกระทั่งเรื่องทั้งหมดถูกถ่ายทอดสู่ผม ฟูกจึงขอให้ผมใส่ชื่อไอ้บิดิตรรงค์ในช่องเป้าหมายที่อยากให้เกมพิฆาต แลกกับการเข้าร่วมเกมเพื่อตามหาคนที่ทำร้ายเธอ และต้องฆ่าคนอื่นอีกสองคนในตารางที่เพิ่งถูกแสดงขึ้นเมื่อเช้า

ตารางของลูกฟูก

บานซ้าย	ชัยพฤกษ์
ทวี	

พูดตามตรง ผมแทบไม่ได้สนใจเปิดดูด้วยซ้ำ ใจจดจ่อกับคนในตารางของฟูกมากกว่า ตอนนั้นเวลาในเกมของเธอกำลังนับถอยหลัง อีกเพียงสิบวันก็จะครบกำหนดที่ตารางจะขยายขนาดเป็น 3×3

กำหนดการที่ฟูกจะถูกล่า

.....

“แล้วยี่สิบวันก่อนหน้านี้ทำอะไร” ผมกระซิบไปที่พกดติดตัวมา ขณะเงื่อนผ่านประตูรั้วเหล็กตัดสนิมกรังเข้าไปในตัวบ้าน

“ก็หากคนอื่นอยู่ ไม่ได้คิดว่าจะ...ทำคนนี่”

จนถึงตอนนี้ คำว่า ‘ฆ่า’ ก็ยังคงจะหนักเกินไปสำหรับฟูก ต่อให้เธอจะเคยย้ากับผมเองว่า ‘มันไม่ยากหรอก ยิ่งใครที่เข้ามาในเกมก็เป็นคนแล้ว เป็นฆาตกรด้วยกันทั้งนั้น’

“คนนั้นก็ตัดออก คนนี้ก็ไมเอา แล้วจะเอาคนไหน”

เจ้าของบ้านหลังที่เรายืนอยู่ข้างหน้านี้คือชัยพฤกษ์ จากหน้าประวัติ เป็นชายวัยราวสี่สิบ รูปร่างผอม บริเวณลำคอ มีรอยแผลเป็นขนาดใหญ่ ในประวัติระบุว่าเป็นโรคประหลาดชื่อ *ไฟโบรรมัยอัลเจีย* ซึ่งก่อให้เกิดอาการปวดเรื้อรังตามร่างกายจนนอนไม่ได้ เหนื่อยง่าย เครียด และซึมเศร้า สาเหตุการเข้าร่วม

เกมที่เจ้าตัวแ้งไว้ได้แก่ ‘ต้องการผู้ช่วยทำการุณยฆาต’

“ก็เขาป่วย มาทำเขาก็เหมือนทำร้ายคนไม่มีทางสู้ เราเลยสนใจมานเข้ากับทวีมากกว่า”

“ป่วยจริงรีเปล่าก็ไม่รู้ แล้วที่ว่าไปสนใจอีกสองรายนั้น ก็ยังไม่เห็นได้อะไรอยู่ดี” ผมบ่น นิสัยเอาแต่ใจแก้ได้ยาก โดยเฉพาะเมื่อคบกับคนรักที่อยู่ในสถานะต้องพึ่งพาเราแทบทุกอย่าง

นี่พอเครื่องติดแล้ว เต็มใจผมก็จะวนกลับไปเรื่องเก่าเป็นต้นว่า...แค่อยากให้คุณสองคนตาย ทำไม่ไม่ปรึกษาก่อนถึงผมจะไปจัดการคนเลวพวกนั้นให้ไม่ได้ แต่เงินอำนวยความสะดวกได้ แทนที่จะต้องลงมาเล่นเกมบ้าบออะไรอย่างนี้

ฟูกเองก็รู้ดี และคงเบื่อบอก ก็เราเกรงใจ กวนเธอบ่อยไปแล้ว

เธอจึงทำเหมือนทุกที แสร้งเหวความสนใจของผมไปยังเรื่องอื่นด้วยเสียงดัดเล็ก และทำทางเหมือนตัวการ์ตูนน่ารัก “เอหรือว่าจะไปโรงพยาบาลน้า”

“เกิดกลัวตายจริง ๆ ขึ้นมามากกว่า” เสียงผมยังลงน้ำหนักด้วยอารมณ์ แต่คงเพราะอารมณ์นั้นถูกเบี่ยงไปที่คนอื่นแทนแฟนสาวจึงไม่ต้องฉวยกลยุทธ์เดิมมาใช้

“มีอะไรรีเปล่า” ผมถามเมื่อเห็นเธอนิ่งลง

“เพิ่งนึกได้นะ มันอาจเป็นอย่างที่เธอพูดก็ได้ คนพวกนี้ย้ายที่อยู่หนีกันหมดเพราะไม่อยากให้คนอื่น ๆ ในเกมตามเจอแต่เรา...”

ในหัวฟูกคงไม่ทันหาทางหนีที่ไล่เตรียมไว้เลย *ผู้หญิงก็อย่างนี้!*

ผมส่ายหน้า ปล่อยให้ “ไม่เป็นไรหรอก ยังไงคอนโดเรา

ก็มียามหลายคน เขาไม่ปล่อยให้คนแปลกหน้าเข้ามาง่าย ๆ แน่—”

คำท้ายขาดไปคือ ๆ จู่ ๆ เสียงสบสาดังขึ้นข้างหลังพร้อม
ความรู้สึกคล้ายถูกจ้อง ครั้นผมกับฟูกหันกลับไปก็พบแต่ความ
เปล่าว่าง

ไม่มีใครอยู่บนถนนในซอยหมู่บ้านเงียบร้างนี้สักคน

“กลับกันเถอะ” แฟนสาวก้าวมากระซิบบอกใกล้ มือที่แตะแขน
ผมเย็นเฉียบ

ผมรั้งมือหนี คนอย่างซิดซินไม่มีอะไรให้กลัว

กำลังจะก้าวหาที่มาของเสียง มือของฟูกก็ดึงไว้อีก

ก่อนที่ผมจะหลุดหนีได้ เธอบอกเบา “เมื่อครั้งที่เธอบอกว่า
ช่วยฟูกซ์อาจไม่ได้ช่วยจริง บางทีเขาจะ...”

ผมชะงัก

มือล้วงลงกระเป๋าเบ้ที่สะพายมา ความหาของที่ซุกลึกที่สุด...

บางทีช่วยฟูกซ์อาจหลอกให้ศัตรูตายใจ แล้วก็เดินเข้ามา
ในกับดัก!

ดันฟูกไปด้านหลัง เป็นจังหวะเดียวกับเสียงแสกสาดังอีก

ปืนกระบอกเล็กในมือถูกดึงขึ้นเล็ง

สิ่งที่ปรากฏต่อตากลับเป็นตะกวอดตัวใหญ่ มันปืนขึ้นมา
จากหลุมใต้กำแพงบ้านหลังข้าง ๆ!

“ซิน!” ฟูกสะอึกมาเกาะแขนด้วยความกลัว ผมยอมรับว่า
ตัวเองก็ใจหายวาบ

สัตว์เลื้อยคลานตัวมหึมาแลบลิ้นจ้องตรงมาที่เราเช่นกัน
การเคลื่อนไหวของมันพลอยทำให้ของบางอย่างที่ถูกทิ้งอยู่แถวนั้น
ขยับขึ้น

หน้ากาก...

หน้ากากหน้าคน ไร้สีสัน มีเพียงร่องรอยบาดแผลทั่วไป
จนแทบเชื่อได้ว่าเป็นแผ่นหนังใบหน้ามนุษย์!

ผมกลืนน้ำลายตั้งสติ บอกตัวเองได้

หน้ากากแบบคนร้ายในหนังเรื่อง ฮาลโลวีน¹ ต่างหาก!

“กลับกันเถอะ มะ...ไม่ดียังไงไม่รู้”

ทั้งที่เคยหัวเราะเยาะผู้หญิงที่เชื่อเรื่องโชคลางโง่ๆ ถึง
ตอนนั้นกลับรู้สึกแบบเดียวกัน โดยเฉพาะเมื่อกวาดสายตาพบว่า
ที่หน้าต่างของบ้านเก่าโทรมหลังหนึ่งมีเงาใครยืนอยู่ ต่อเมื่อเห็น
ผมจึงเข้า เจ้าตัวก็รีบรูดม่านหลบหาย

“ไปที่รถ” ผมเบี่ยงปลายคางเป็นเชิงชี้บอกคนข้างๆ มือยัง
กำอาวุธแน่น...

.....

---

¹ *Halloween* ภาพยนตร์ที่เข้าฉายในโรงภาพยนตร์ครั้งแรกในปี 2521

2

หลังจาก ล้มเหลวในเคสชัชพฤกษ์ ฟูกกับผมก็หันมาสืบ
ข้อมูลฝั่งทวีและบานเช้าแทน

รายงานเช้าวันนี้มีที่อยู่ตามทะเบียนบ้านในจังหวัดสระบุรี
ก่อนหน้านี้ฟูกเคยค้นเบอร์โทรศัพท์जनเจอและโทร.ไปแสร้งถาม
ได้ความว่าเจ้าหล่อนเดินทางเข้ามาทำงานในกรุงเทพฯ นานโข
และไม่เคยกลับบ้านอีก ชื่อโรงงานเย็บผ้าที่ได้มาก็เป็นโรงงาน
ที่เลิกกิจการไปแล้ว จึงยากจะตามต่อ ครั้นมีผมร่วมใจลงเรือ
ลำเดียวกัน ผมก็ได้พาเรือเล็กๆ ของเราไต่คลื่นไปถึงต้นทาง
เพื่อจะได้ข้อมูลเพิ่มเติมจากญาติเพียงแค่นอกจากตัวบานเช้าเอง
พี่น้องฝาแฝดชื่อบานเย็นก็เดินทางเข้ากรุงมาพร้อมกันด้วย ทั้งคู่
น่าจะทำงานอยู่ที่เดียวกันตลอด

คิดว่าข้อมูลนี้น่าจะช่วยจำเพาะตัวเป้าหมายได้มากขึ้น เรา
จึงตามต่อไปยังละแวกที่โรงงานเย็บผ้างกล่าวเคยตั้งอยู่ ถามหา
ร้านรวงและชาวบ้านว่าพอจะรู้จักฝาแฝดสาวชื่อเช้าชื่อเย็นบ้าง

หรือไม่ ปรากฏว่ามีสองสามรายที่จำได้ ถึงกระนั้นก็ไม่รู้อยู่ดีว่า
ย้ายไปไหนแล้ว

ด้านทวิเป็นคนกรุงเทพฯ จากข้อมูลเดิมที่ฟูกรวบรวมได้
เจ้าตัวเป็นลูกชายคนโตของครอบครัวยากไร้ฝั่งธนบุรี ตัวทวิเอง
ตั้งแต่เล็กถูกส่งเข้าสถานสงเคราะห์ซึ่งก่อตั้งโดยบาทหลวงชาว
อิตาลี นำอัศจรรย์ใจว่ามันอยู่ไม่ไกลจากคอนโดผมนี่เอง ภายได้
ศรัทธาในความรักของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า ทวิเติบโตมากับเพื่อนกำพร้า
และเด็กถูกทอดทิ้งอีกหลายสิบคน เชื่อมมันในคำสอนของคุณพ่อ
บาทหลวง เมื่อเพื่อนตบแก้มขวา ทวิจะยื่นใบหน้าฝั่งซ้ายให้
ใคร ๆ ก็ว่าเจ้าตัวเป็นคนจิตใจดีจนน่าจะได้บวชเรียนและเป็น
ผู้ช่วยดูแลเด็ก ๆ รุ่นต่อไป เสียแต่เนื้อแท้ของทวิเป็นพวกอยู่ไม่สุข
คนรอบ ๆ สถานสงเคราะห์คุ้นเคยกับภาพเด็กชายปีนป่ายขึ้น
กำแพงเพื่อหนีจากชั่วโมงเรียน บางครั้งตกลงมาบาดเจ็บ แต่ทวิ
ไม่เคยเข็ด ความทรนทานจากวิชาการดูจะชวนให้เข็ดหลายยิ่งกว่า
พอหนีออกมาได้ ก็จะเตร่กลับไปหาครอบครัว

อาจเพราะยังติดต่อกับทางนั้นอยู่ไม่ขาด เข้าวัยหนุ่มทวิ
จึงออกมาทำงานส่งเงินให้ครอบครัว ขณะเดียวกันก็ยังมีน้ำใจให้
คนรอบข้าง และหาโอกาสช่วยงานคุณพ่อบาทหลวงเสมอ ทวิ
รักงานส่งอาหาร นัยว่ามันเต็มเต็มจิตใจ แม้ไม่มีทรัพย์มากพอ
จะเผื่อแผ่คนยากไร้ประหังความทิว อย่างน้อยก็ยังได้ช่วยขนส่ง
เพื่อบำบัดความทิวนั้น

ตอนที่ฟังเรื่องทั้งหมด ผมถึงกับตัน ถ้ามันดีขนาดนั้น
จู่ ๆ จะมาร่วมเกมประสาทแดกนี้ทำไม!

ปัจจุบันทวิเช่าบ้านอยู่กับเมีย รายเมียบอกว่าราวหนึ่งเดือน
ที่ผ่านมา สามิไม่กลับบ้าน ย้ายไปพักกับน้องสาวแถวหนองแขม

เพราะใกล้ที่ทำงานใหม่ ต่อเมื่อติดตามไปพบน้องสาว รายนั้น ก็บอก พี่ชายไม่ได้กลับทุกวัน เห็นว่าเร่งเก็บเงินด้วยการรอนรถ รับส่งอาหารจนตึก บางคืนจึงต้องไปขออาศัยร่วมเงาสถาน สงเคราะห์เดิม

อย่างไรก็ตาม หลังจากลองโทร.ถามบาทหลวงผู้ดูแลที่ แห่งนั้น สถานสงเคราะห์ยังคงไม่ใช่จุดหมายซึ่งชายวัยกลางคน ใช้ชุกหัว ทว่ามีที่พักอีกแห่งไม่ไกลจากสถานสงเคราะห์ด้วย

ฟูกอยากจะขอให้คนพวกนั้นช่วยโทร.แจ้งหากพบที แต่ก็ เกรงเป้าหมายจะรู้ตัว ดีไม่ดีหากคนรอบๆ ช่วยระวังจะยิ่งเจอตัว ลำบาก ผมชมเชยว่าเธอคิดถูก ในที่สุดเราจึงวางแผนแยกกัน ดำเนินการ

‘ตอนนี้พี่มัทจะตระเวนไปพักที่ ถ้าเราวางคนคอยจับตาไว้ ทุกที่ อย่างน้อยเร็ว ๆ นี้จะต้องมีสักคนเจอตัวมัน’

‘แต่เรามีกันแค่สองคน...’ ฟูกหัวง

ผมเห็นว่าเรื่องนั้นไม่ใช่ปัญหา มีเพื่อนหลายคนทีพอจะ ไหว้วาน แต่ถึงอย่างนั้นฟูกก็ยังค้าน

‘แล้วถ้าเพื่อนเธอถามว่าทำไปทำไม เธอคิดว่าจะโกหก พวกมันได้ตลอดหรือ ไอ้ออร์ซัง ถ้ามาสนใจมาก ๆ เข้า จะเสี่ยง ความลับเรื่องเกมร่วนนะ’

เป็นอันว่าเราใช้เพื่อนไม่ได้ ผมจึงเปลี่ยนเป้าหมายตารายใหม่ คนที่มีอำนาจน้อยเกินกว่าจะชักเราจนขา

‘ไอ้ก้าน่าจะพอใช้ได้’

จึงกำเป็นรุ่นน้องตั้งแต่สมัยเรียนมัธยม เลือดร้อน ตัวโย่ง แถมยังใจใหญ่เกินวัย มันเคยโวว่าตั้งแต่สมัยประถมก็สนิทกับ อาจารย์มากกว่าเพื่อนนักเรียน เดียวนี้ตามมาเป็นลูกไล่ในกลุ่มผม

กับเพื่อนเพราะรู้สึกว่าเขาว่า

‘ไอ้กำรู้จักฟูกดี มันเป็นญาติห่าง ๆ กับชมพูนุทเพื่อนสนิทของฟูก แม้ระยะหลังฟูกจะตีตัวออกหากชมพูนุทมาด้วยเงื่อนปมในอดีต แต่ไอ้กำก็ยังคงวนเวียนอยู่ในกลุ่มพวกเรา ถ้าผมออกปากใช้งาน และกำซั่มมันรู้ดชิปากให้สนิท มันคงไม่กล้าขัดขึ้น

‘งั้นก็เหลืออีกคนสำหรับอีกที’ ฟูกประเมิน ‘เรามีคนรู้จักที่พอจะให้ช่วยงานนี้ได้’

กว่าที่คาด แค่นี้เดียว เราก็ตามเจตตัวทรี ‘ไอ้กำเป็นคนแจ่ม ‘- ที่สถานสงเคราะห์ ตอนนี้อยู่เลยเฮีย!’

เวลานั้นเป็นช่วงตีหนึ่ง ผมผละจากจุดกบดานไปหาแฟนสาว แล้วเรารุดสู่จุดหมาย สถานสงเคราะห์แห่งนั้นตั้งอยู่ในเขตโบสถ์คริสต์ เบื้องบนมีไม้กางเขนขนาดใหญ่ประดับไฟสีแดงดูอันตรายมากกว่า

ตึกโหล่งจังก้ายงตาใส มันแทบจะโลดเต้นด้วยความตื่นใจเมื่อเห็นเรา ‘เอาใจต่อตี ตามไปริดเงินมันเลยมัย ไอ้เลว เสือกยืมเฮียแล้วไม่คืน!’

ฟูกอีกอัก ‘ไม่ได้’

‘ทำไมล่ะ!’

‘เพราะว่าพวกกูต้องกันมึงออกไปให้ได้ก่อนนะซี!’

‘เข้าไปหามันตอนนี้ก็ยังไม่มึงเงินหรอก ต้องรอเข้า เพื่อบังคับให้มันไปหาเงินมาได้’

‘วะ!’ ‘ไอ้รุ่นน้องรุ่นงานราวกับเป็นเรื่องของมันเอง

‘มึงกลับไปก่อนเหอะ ขอบใจมากที่มาช่วยจนหาแม่จเอเตี่ยวพวกกูอยู่ดูตัวเอง’

‘ไม่ได้ตีเฮีย เพื่อตอนเข้ามันเจอพวกเฮียแล้วเปิดไปก่อน

ผมจะได้ช่วยดักอีกทาง

ผมมองตาฟูก เราคิดไว้เหมือนกันว่าจะเจอปัญหาที่

ไอ้กำช่วยเราได้ แต่ถึงจุดหนึ่ง มันจะไม่ยอมถูกเขี่ยให้หมด
ส่วนร่วมไปง่ายๆ...

‘ไอ้กำ กูบอกแล้วไงว่าเรื่องนี้เป็นความลับ ยิ่งคนเยอะก็ยิ่ง
กระโตกกระตาก-’

‘ไม่เข้าใจเลยว่าทำไมจะต้องลับขนาดนั้น กะอีแค่เรื่องยืมเงิน
‘กูมีเหตุผลของกู!’ พอผมเริ่มคำราม มันก็หน้าเหว

.....

วันที่สี่ในเกม

ตลอดทางที่ผ่านมา ชายร่างผอมในแจ็กเก็ตเขียวอันเป็น
เอกลักษณ์ของบริษัทรับส่งอาหาร กระลับกระสายหันมองกระจก
ซ้ายขวาบนมอเตอร์ไซด์ของตน ถึงกระนั้นกลับไม่ทันระวังว่า
มีแก๊งของเราลอบซัดตามมาตั้งไกล

“เลี้ยวเข้าไปแล้ว” ผมพูดขึ้นจากที่นั่งคนขับ สายตาชำเลือง
ตามซอยที่รถคันหน้าผลุบหาย ถึงไม่เคยเดินทางมาแถวนี้ แต่พอ
จะรู้ว่ามันเป็นชุมชนเก่าแกริมคลองใหญ่

หักหัวรถตามไป สองข้างเป็นอาคารตึกแถวขนาดสามชั้น
ชั้นล่างเปิดร้านรวงต่างๆตามวิถีชาวบ้าน ไม่มีกระทั่งร้านสะดวก
ซื้อเซนใหญ่ บ้ายเช่นนี้ไม่มีคนพลุกพล่าน วัยรุ่นคงออกไปเรียน
และทำงาน พวกคนแก่ หรือเด็กที่ยังอยู่ในช่วงปิดเทอมเช่นเดียวกับ
ผมและฟูกน่าจะหนีร้อนไปหลบในอาคารกันหมด

เนื่องจากเป็นซอยไม่ใหญ่ มีรถยนต์และรถเข็นขายของจอด

เกาะเกาะเป็นระยะ ทั้งผมและมอเตอร์ไซค์คันหน้าจึงคืบคลานช้ากว่าปกติ ไม่นานรายนั้นก็เลี้ยวซ้ายหายเข้าซอยย่อยแคบลงไปอีก

“รถตามไม่ได้ มันเข้ามาทำอะไรของมัน แถวนั้นไม่น่ามีร้านอาหารดัง ๆ ด้วยซ้ำ”

“มีอยู่ร้านหนึ่ง” ฟูกตอบ ท่าทางกังวลใจ “แอบรถข้างทาง เราต้องรีบวิ่งตามมันก่อนจะถึงที่นั่น”

ผมไม่ชอบถูกสั่ง โดยเฉพาะจากคนรัก ฟูกคงหันรู้ตัว และรู้ว่าผมขឹងใจหนัก เสียงบอกถัดมาจึงติดแสบนิด ๆ “เจ้าของร้านคือคนที่แนะนำเราเข้าเกมนะ!”

ผมพลอยเบิกตา ไม่ต้องแปลกใจแล้วว่าทำไมแฟนสาวรู้จักที่นี่ ฟูกซ่อนความลับนี้จากผมอย่างน้อยก็สองเดือนละมัง แล้วนี่...การที่เจ้าของร้านก็อยู่ในเกม ย่อมเป็นไปได้ว่าอาจต้องการตัวหิวเช่นเดียวกับเรา!

ปรากฏว่ามอเตอร์ไซค์ของเป้าหมายลัดเลาะไปตามซอยแคบ ๆ แต่ไม่ใช่ทางเดียวกับที่ฟูกเลือก

ร่างเล็กในเสื้อยืดตัวโคร่งกับกางเกงขาสั้นไซส์ไซ้เรียวยาวของแฟนสาว วิ่งลูเข้าซอกแคบหว่างตัวอาคาร บางหนต้องป้ายป็นขึ้นบนกำแพงเตี้ย ๆ โดดลงบนสะพานข้ามคลองแคบ ๆ แล้วเลาะริมคลองมุดไปออกลานกว้างแห่งหนึ่ง เป็นลานคอนกรีตโล่ง ๆ ขนาดใหญ่เท่าสนามฟุตบอลได้ บางช่วงเชรอะเป็นคราบดำ ๆ เฉพาะช่วงไม่เปียกจะเห็นเป็นรอยเส้นขาวจาง ๆ ลากแบ่งพื้นที่เป็นช่อง ๆ ละม้ายตารางขนาดมหึมา ด้านตรงข้ามกับซอยที่เราวิ่งทะลุออกมา มีแนวเสาซึ่งลวดหนามโปร่ง ๆ พอให้เห็นเขตแดน ส่วนด้านที่ติดกับคลองใหญ่ลึกลับลึกลับตันไม้เป็นทิว

ครั้นเริ่มกังขาว่าฟูกอาจทักหักมาผิดทาง คนขับมอเตอร์ไซค์

ในชุดเขี้ยวก็พื้นซอยแคบออกมาจากอีกทาง มุ่งหน้าเลียบด้านนอก
ของแนวลาดหนาม ลึกเข้าไปยังด้านริมคลอง จากจุดนี้พอจะเห็น
ยอดสิ่งก่อสร้างทรงเหลี่ยมโผล่พ้นทิวไม้ตรงมุมสุดรั้วลาดหนาม

“เมื่อก่อนตรงนี้เป็นตลาดใหญ่” พูโกธิบายเสียงกระหืด-
กระหอบเมื่อผมเร่งฝีเท้าขึ้นไปข้างๆ

เราวิ่งข้ามลานมายังฝั่งรั้วลาดหนาม ทแยงเข้าหาตัวอาคาร
โดดเดี่ยวแห่งหนึ่งที่ทิวกำลังมุ่งตรงไป ระยะใกล้ขึ้นทำให้เห็น
ถนนตัดจากรั้วออกไปนั้นมีขนาดกว้างพอสำหรับรถเก๋งสวนกันได้
อีกฝั่งถนนเป็นกำแพงสูงทึบเหยียดยาว คงเป็นเจ้าของเดียวกัน
ทั้งหมด

อีกไม่กี่เมตรทิวจะถึงอาคารหลังดังกล่าว ผมกับพูโกก็ตะ
รั้วลาดหนาม เราพอจะก้มลอดเส้นลวดออกมาได้ไม่ยากเพราะ
มันถูกขึงไว้กับแนวเสาเฉพาะความสูงระดับคาง สะดือ และหัวเข่า
สามเส้นขนานกัน

จากจุดนี้เห็นอาคารเป้าหมายของทิวนัดขึ้น มันตั้งอยู่
ริมคลอง ติดกับรั้วด้านนอกของลานตลาด จุดนั้นถนนที่ทิวใช้
เดินทางเข้ามาหักเป็นรูปตัวอักษร L เลี้ยวหายสู่ปลายของกำแพง
สูงทึบ

อาคารดังกล่าวถูกล้อมด้วยรั้วอิฐต่างหาก แต่เพราะประตูรั้ว
ด้านหน้าเปิดกว้างจึงมองเห็นตัวอาคารด้านในซึ่งมีรูปทรง
คล้ายตึกแถวติดกันสองคูหา คูหาหนึ่งมีสามชั้น ขณะอีกคูหา
มีสี่ชั้น ผนังอาคารตกแต่งด้วยอิฐสีน้ำตาลแกมส้ม หน้าต่างทั้งหมด
เจาะเป็นช่องโค้ง ด้านหน้าชั้นล่างแต่งระแนงเป็นตารางยื่นออกมา
เฉียงไม้เลื้อยปกคลุมต่างหลังคา รอบอาคารมีพื้นที่เล็กน้อยสำหรับ
จอดรถ แต่ตอนนี้ปรากฏเก๋งเก่าแก่คันเดียวจอดชิดสุดกำแพงรั้ว

ที่ก่อกองทัพท่วมศีรษะ ด้านหน้าประดับป้ายไม้ขีดด้วยเชือกเป็น
ตัวอักษรว่า ‘The Table Cafe’

จุดนั้นเองที่นายทวีจอตมอเตอร์ไซค์คู่ชีพเพื่อก้าวลงไป
ผมรีบรูดชิปกระเป่าเบ้ทั้งๆที่เท้ายังไม่หยุด เอื่อมลงจับ
อาวุธที่นอนรอยื่นเยียบ ทันทีที่แตะ สัมผัสนั้นก็กลับให้ความรู้สึก
ละม้ายเกล็ดสีนของสัตว์เลื้อยคลาน

สัตว์ที่เคียบคลานออกจากส่วนครัวใต้บ้านของชัยพฤกษ์พร้อม
หน้ากากฆาตกร!

หากเป็นคนอื่นคงสะดุ้งกับความรูสึกนั้น ทว่าผมแค่กระตุก
นิ้วชี้ขึ้นนิดหนึ่งแล้วก็ตัดสินใจคว่ำลงหมับ

ประสบการณ์บ่มให้รู้ว่าผมไม่เหมือนคนอื่น มันใจว่า
เหนือกว่าคนอื่น!

อืดใจนั้น ภาพในอดีตวาบกลับมากลางสมอง ภาพแสงไฟ
สลัวรางแวววาบ ขวดแก้วกระทบเกิดแสงสะท้อนเข้าตาลอยมา
ตรงหน้า เสียงไวยวาย เสียงการต่อสู้อ์ กลิ่นเหล้า และกลิ่นเลือด...

ไปเรียนต่อที่กรุงเทพฯนะ ลืมมันไปซะ ไหนๆคนมันก็ตาย
ไปแล้ว~

ไม่หอรอก ผมไม่ลืม ในเมื่อมันคือผลงานชิ้นสำคัญ!

เหตุการณ์หนั้นคล้ายช่องประตูที่พาข้ามสู่อีกสถานะ
สถานะที่คนอายุแค่สิบสี่ทั่วๆไปจะไม่มีวันนึกจินตนาการได้ แล้ว
อีกห้าปีล่วงไป ผมก็กลายเป็นชายหนุ่มอายุสิบเก้าที่ไม่มีใครเท่าทัน

คนส่วนใหญ่ชื่นชมบุคลิกภาพ บางคนกระซิบบอกว่าเพราะผม
เป็นลูกชายโอรสของเศรษฐินีร้านขายของฝากในขอนแก่น ย่อม
ได้รับการฝึกมาอย่างดี

แต่ไม่ใช่

รัศมีที่แผ่ออกมา ทั้งความทะนงและหยันโลก เป็นเพราะ
เรื่องคราวนั้นต่างหาก!

กำลังจะชักปืนออกมาเพื่อเล็งจากรยะไกล ถึงไม่ตายใน
นัดแรก อย่างน้อยต้องเกิดจุดเจ็บ เปิดโอกาสให้เข้าข้าไม่ยาก

ตั้งแต่เข้า กว่าจะหาทางสลัดจังก้าออกไปได้ กว่าจะออก
ตามทิวมาจนพบที่เหมาะๆอย่างนี้ ไม่มีเหตุผลเลยถ้าจะปล่อยให้
ให้มันหลุดมือ นี่เป็นทางเดียว...แค่เหนียวไกครั้งเดียวก็อาจจะ
พาฟูกออกจากเรื่องเสียๆนี้ได้...

‘มันไม่ยากหรอก ยังไงคนที่เข้ามาในเกมก็เป็นคนเลว เป็น
ฆาตกรด้วยกันทั้งนั้น’

จังหวะที่กำลังจะเคลื่อนนิ้วเข้าโกร่งไก จู่ๆ มันกลับกระตุก
ชะงัก

อีกภาพวาบเข้าแทรกหลังม่านตา เป็นภาพหน้าจอแสดง
ส่วนหนึ่งของประวัติทิว

หากเป็นก่อนหน้านี้นึกข้าเพราะรู้สึกว่ามันนี่เง่า แต่ตอนนี้
ผมกระจ่างแล้วว่าเรื่องเง่าดับชีวิตคนบางคน และเปลี่ยนให้อีกคน
อัปจนหนทางได้เพียงไหน

‘สาเหตุที่ร่วมเกม : โดนคนสั่งอาหารโทร.มาแกล้งสั่งแล้ว
ไม่รับของหลายครั้ง ต้องชดใช้เงินค่าอาหารเหล่านั้นเองทั้งหมด
หนสุดท้ายจึงยื่นชื่อ เบอร์โทรศัพท์ และที่อยู่ให้เกมจัดการ’

.....

“เฮ้ย!” เสียงร้องของคนข้าง ๆ ลบความคำนึงในชั่วอึดใจนั้น
กะพริบตาอีกทีผมก็พบว่าเป้าหมายไม่ได้อยู่ตามลำพัง

ชาย - ไม่วลี - หญิงรูปร่างและท่าทางเหมือนผู้ชายเดินออกมา
ส่งถุงขนมให้พร้อมรอยยิ้ม รายนี้สวมเครื่องแบบของร้านสีน้ำตาล
เข้ม ท่าทางผ่าเผยเกินกว่าจะเป็นแค่ลูกจ้าง บางทีจะเป็นเจ้าของ
อย่างไรก็ดี สิ่งที่กระตุ้นเสียงร้องของฟูกุไมชิใครคนนั้น

จากถนนอีกสายที่ตอนแรกเราเห็นเลี้ยวหายสู่อีกด้านของ
กำแพงสูงที่บ่ง ร้างเปรี้ยวในเลื้อยติดทางเงงดำยาวของใครอีกคนวิ่ง
โผล่มา สวมหน้ากากผ้าสีเทาเข้มปิดบังใบหน้า ในมือเง้อมีดยาว
คล้ายดาบขึ้นเตรียมฟันใส่จุดที่หัวและเจ้าของร้านกำลังส่งของ
ให้กันอยู่

ปลายเท้าข้างหนึ่งของผมถีบพื้นโชนใส่เจ้าของมีดรายนั้น
เสียงถีบเท้าดังเรียกหัวและเจ้าของร้านหันมอง ครั้นเห็นสายตา
ผมจ้องไปยังอีกฝั่งก็หันตาม แล้วเลยแตกตื่นหลบทันก่อนคมมีด
จะตวัดหา

ผมวาดปลายเท้าใส่ข้อมือคนร้ายจนมีดพลาดจับตัดกิ่งไม้
ใกล้ๆ ร่วงพล้อย ร่างของมือมีดเองก็เสียวหลักกระเด็นไปแฉ่งแฉ่ง
ด้านข้าง ถึงกระนั้นยังมีสติประคองตัวลุก

ตั้งใจจะปราดเข้ากระบี่บนใบมีดให้แปะพื้นตามเก่า เสียง
สตาร์ทมอเตอร์ไซค์ก็ดังขึ้น ฟูกุตะโกน “ชิน!”

เป้าหมายหลักของเราออกรถหนีกลับทางเดิมแล้ว!

“เฮ้ย!”

ผมดึงเท้ากลับเพื่อวิ่งตามรถคันนั้น แต่แค่ออกตัวได้สอง
ก้าว เจ้าของคาเฟ่ก็กวาดเท้าตัดหน้าขา

ผมคะมำลงกับพื้น แต่ก็พลอยให้รอดจากใบมีดชายข้างหลัง
ที่ทะลึ่งตามมา

เห็นผมถอยห่าง มือมีดก็พุ่งความสนใจไปยังเจ้าของคาเฟ่

แทน ไบมีตวัตต์ไปมาน่าหวาดเสียว เสียงวี๊ดหวีดดังตัดอากาศ เห็นถนัดว่าเป้าหมายมีสติและชำนาญการต่อสู้พอตัว ไม่ว่าจะคมอาวุธจะมาข้างไหนจึงหลบได้ทันตลอด

ผมฉวยจังหวะนั้นล้วงมือเข้าไปในกระเป๋าเป้อีกครั้ง ดึงอาวุธที่เตรียมไว้ขึ้นมา ทว่าของบางอย่างลอยปะทะแก้มอย่างแรงจนหงายล้มอีกรอบ

“ชิน!”

อัฐทัก! มันลอยมาจากมือชายอีกคน - ้วยปลายสี่สิบ แล้วก็พุ่งไล่ตามไอ้มือมีดมา!

รายนี้มีรูปร่างสูงใหญ่ ไม่ถึงกับมีกล้ามเนื้ออย่างคิงคอง แต่แข็งแรงอย่างคนออกกำลังเป็นนิจ ผมตัดเป็นระเบียบแซมสีดอกเลกว่าครึ่ง หนามรีวร้อยและตกรกระ ตาคมปลาบเปล่งประกายกล้า สวมเสื้อยืดคอกกลมขาวธรรมดาทั้งกางเกงผ้าเดนิมที่เตะตากลับเป็นร่องเท้าบู๊ต มอเตอร์ไซค์ กับนาฬิกาข้อมือโครโนสวิส ถ้าจากระยะไกลนี้ไม่ทำให้เห็นผิด มันน่าจะเป็นรุ่นทรีเอสส์ รุ่นที่หน้าปัดแสดงรูปวานรสามตัว มิซารูปิดตา คิกะซารูปิดหู และอิวาซารูปิดปาก *อย่ามองสิ่งชั่ว อย่าฟังสิ่งชั่ว และอย่าพูดสิ่งชั่ว*

ครันมือมีดหันตามไปเห็นก็เบิกตา รีบถลาหลบไปตามทางที่ทวีเพิ่งขับรถหนีไป ร่างเพรียวลมนั้นออกแรงนิดเดียวก็วิ่งในแนวตั้งฉากกับพื้นโลกได้ก้าแกงสูงที่บ๊วซๆ ขึ้นไปข้างบนง่ายตายแบบพวกฟร็อนนิ่ง เมื่อนั้นชายเจ้าของสิงสามตัวหมุนกลับวิ่งไปตามทางเดิม - ทางที่มีมือมีดวิ่งมาแต่ต้น มันคงจะไปบรรจบกับถนนที่ทวีและไอ้มือมีดหนีออกไป ณ ที่ใดที่หนึ่ง

“ชิน เป็นอะไรมัย!”

รู้สึกตัวอีกทีเมื่อฟูกกัมมาหา มือสั่นเทาลูบแก้มผมข้างที่ถูก
ปะทะ

ผมเพิ่งรู้สึกถึงอาการเจ็บแสบบนผิวหนัง และเต็นกระตุก
ในชั้นเนื้อลึกจนแทบถึงโครงกระดูก รับรู้ว่ามีของเหลวไหลเยิ้ม
ลงมาพร้อมเศษดิน

เจ้าของคาเฟ่บอกว่า “พาเขาเข้าไปในร้านก่อน!”

.....

ภายในเดอะเทเบิลคาเฟ่ยังรักษาเสน่ห์ของตึกเก่าเป็นหลัก พื้น
ปูนเปลือย ผนังปูนฉาบหลายช่วงกะเทาะแห้วเห็นการเรียงตัว
ของอิฐแดงข้างใน เพดานแสดงเสาและคานไม้เก่าที่เสริมโครง
โลหะใหม่ให้แข็งแรงขึ้น เคาน์เตอร์กาแฟ โต๊ะเก้าอี้รอบร้าน ตู้อ
ชั้นวาง และส่วนประดับทำใหม่เน้นงานไม้และสีน้ำตาลดำ บ่มให้
บรรยากาศโดยรวมดูขรึมขลัง เข้ากันกับเสียงเพลงฝรั่งเศสคลอ
ผะแผ่ว เคล้าด้วยกลิ่นกาแฟและขนมอบ

ไม่มีส่วนไหนของร้านบ่งบอกเลยว่า ผู้เป็นเจ้าของคือหนึ่งใน
ในฆาตกรร่วมเกมประหลาดนั้น!

สาวหัวตัดผมสั้นรูปร่างผอมบางพามาพบผมกับฟูกเข้ามาในร้าน
ท่าเดินกับการยกมือเรียกลูกน้องเหมือนชายหนุ่ม “ขอชุดทำแผล”

“ได้ๆ” ผู้ชายรับเป็นชายแก่ผอมเกร็งที่เหี่ยวไปทั้งตัว ผม
เป็นสีเงินแทบทั้งหัว ดูไม่เข้ากับร้านมากที่สุด

อีกรายที่ยืนอยู่หลังเคาน์เตอร์ด้วยกันบอก “ผมไปเอง”
เจ้าตัวหายไปหลังร้านแวบเดียวก็กลับมาใหม่พร้อมกระเป๋าพยาบาล

“ขอบใจ อิศ” เจ้าของร้านพยักบอก

คนที่ชื่ออิตที่ฉันได้รู้ภายหลังว่าชื่ออิตริวิซซ์เป็นหนุ่มวัยไล่เลี่ยกับสาวห้า รุปร่างท่าทางภูมิฐาน ตาเล็กแต่สายตาคมกริบ ไม่ปริปากถามแต่คล้ายกวาดข้อมูลจากผมกับฟูกโดยการมองแค่ไม่กี่นาที ในหน้าไม่มีรอยยิ้มต่างจากพนักงานในร้านคาเฟ่ทั่วไป จะว่าตกใจเพราะเห็นสภาพของผมก็ไม่เชิง ตรงข้ามกับชายแก่ รายแรกที่ชะเง้อจดจ่อ

โหนกแก้มผมซ้าถลอกและมีแผลเป็งบึงจนต้องปิดผ้าก๊อช อิตริวิซซ์คอยช่วยเจ้าของร้านทำแผล เรียบร้อยแล้วจึงนำข้าวของ ผละออกไป ทั้งผมกับฟูกให้นั่งคุยต่อกับพี่ปา หรือนามเต็ม ‘ปาจรีย์’ ตามที่ปรากฏในแอปพลิเคชันบิงโกหน้าประวัติส่วนตัว ของฟูกตรงช่อง ‘ผู้แนะนำเข้าเกม’

ตลอดเวลาที่อิตริวิซซ์อยู่ใกล้ๆ ผู้เป็นนายไม่พูดอะไรเลย จึงยากจะตัดสินว่าลูกน้องรู้เรื่องเกมบ้างหรือไม่ ผมสังเกตเห็น อิตริวิซซ์ กระทั่งตาแก่หลังเคาน์เตอร์ที่ดูสนอกสนใจกว่า ต่างก็ ไม่ได้ปริปากถามใดๆ ฟูกเองก็คงประเมินสถานการณ์เช่นเดียวกับผม ขึ้นต้นจึงไม่ยอมหลุดความลับอันจะทำให้ละเมียดข้อตกลง ในเกม เธอเคยย้ำ ไม่มีใครรู้ว่าเกมแอบดักฟังผ่านเครื่องวัด สัญญาณชีพที่หน้าอกพวกเราหรือผ่านทางแอปพลิเคชันมือถือ หรือไม่ ฉะนั้นระวังไว้ปลอดภัยกว่า

รอนจเหลือแค่เราสามคนที่นั่งห่างจากเคาน์เตอร์กาแฟมา มุมในสุดของร้าน ฟูกค่อยเอ่ยขึ้นด้วยท่าและถ้อยพิพิทพิพ่วน พิกล “คนเดียวกับวันนั้นแน่ๆ”

พี่ปายังจ้องแผลของผมทั้งที่ปากถามกลับเบาๆ “เธอจำได้ด้วยหรอ”

ฟูกพยัก “ปานดำที่แขนซ้าย”

เจ้าของร้านชะงักไปแค่นิดเดียว แต่ก็ไม่พ่นสายตาของผม
ผมมุ่นคิ้ว ตวัดเสียงถาม หงุดหงิดที่ถูกทิ้งให้งงลำพัง
“ไอ้ดาบนั้นหรือคนที่มาทีหลัง”

“ตะ...ดาบ—” ฟุกตะกุกตะกัก

“ไปเจอมันมาเมื่อไหร่!”

พี่ปาเผยอริมฝีปากคล้ายจะพูดบางอย่าง แต่ฟุกแทรก
“หลังจากเราเริ่มเกมได้ไม่นานนะ ตอนนั้นนัด...พี่ปา...” คำเรียก
ดูไม่คล่อง “ไปคุยกันข้างนอก...เรื่องเกม”

ผมเพ่งมองคนพูด เสียงหัวนขึ้น “ปิดอะไรอีกเนีย!”

“เฮ้ย” เจ้าของร้านดีดนิ้ว “เชื่อใจแฟนหน่อย”

หน้าตื่นของฟุกจึงสงบลง ผมเองก็สะกดใจรอ

พี่ปาล้วงโทรศัพท์ที่ออกจากกระเป๋ากางเกงซึ่งมีผ้ากันเปื้อน
สีน้ำตาลนวล ๆ ทับอยู่ ทั้งตัวฟิงหนักขณะเขียนนิ้วดูหน้าจอดีด้วย
มือแค่ข้างเดียว “วันนั้นพอดีจะไปซื้อของมาเติมด้วย ก็เลยได้
เจอฟุกข้างนอก แล้วไอ้ดาบนั้นก็โผล่มาแบบนี้ มันโวยจนแทบ
ไม่ทันมอง ทำทางฉันคงอยู่ในช่องวิกฤตของมันเป็นจริง ๆ”

“ช่องวิกฤตอะไร” คิ้วผมยิ่งขมวด

“ช่องท้ายๆ ในตารางบิงโกที่จะทำให้ลากเส้นชนะได้ไง”

พี่ปาผงกหัวให้ฟุก “อีกเดี๋ยวมันคงตามมาหาฉันอีก”
ว่าพลางยื่นโทรศัพท์มาทางเราให้มองเห็นทั้งคู่

แอปพลิเคชันบิงโกแสดงหน้าซึ่งผมกับฟุกไม่เคยเห็นมาก่อน
ด้านบนมีข้อความว่า ‘ผู้ล่าคุณ’ ด้านล่างมีภาพใบหน้าบุคคล
หลายรายพร้อมชื่อกำกับ รูปแบบเดียวกับที่ปรากฏในช่องตาราง
บิงโก

“คนพวกนี้คือเจ้าของตารางที่เกมสุ่มรูปฉันไปโผล่อยู่”

เจ้าของโทรศัพท์แจกแจง “มีสามคนที่ฉันอยู่ในช่องวิกฤตของมัน
สองในนั้นดูคล้ายๆ ไอ้ตาบ เธอพอจะมองออกมั๊ยว่าคนไหน”

เมื่อฟูกลองกดดูที่ภาพใบหน้าแต่ละราย แอปพลิเคชันจะ
ดึงตารางบิงโกของรายนั้นแสดงขึ้นมา

รายหนึ่งเป็นชายร่างผอมกรอบตารางขนาด 6 × 6
เจ้าตัวเลือกฆ่าคนในช่องตรงขอบขวาของตารางเป็นหลัก เหลือ
เพียงมุมล่างสุดช่องเดียวที่ยังไม่ถูกขีดฆ่า - ใช้ ในช่องคือพีปา

ส่วนอีกรายเป็นหญิงสาวผอมชubbหรงเดียวกัน ตารางขนาด
3 × 3 ของเจ้าตัวถูกขีดฆ่าไปแล้วสามช่อง ตรงมุมซ้ายขวาด้านบน
และมุมซ้ายล่าง ทำให้เกิดช่องวิกฤตอีกสามช่อง ได้แก่ช่องตรง
กลางบนสุด ช่องซ้ายและกลางของแถวที่สอง ปาจารย์อยู่ในช่อง
สุดท้ายนี้เอง

“ไต้ฝุ่น” ลูกฟูกตอบพลางกดต่อเข้าไปดูหน้าประวัติของ
ชายหนุ่มรายแรกอย่างถือวิสาสะ ผมงวาดตามอง

-อายุยี่สิบห้า มีพื้นเพจากราชบุรี จบการศึกษาในมหา
วิทยาลัยระดับต้นๆ ของประเทศในสาขาวิชาคอมพิวเตอร์ ทำงาน
เป็นโปรแกรมเมอร์ในบริษัทญี่ปุ่นมีชื่อ -

“จะทายังไงต่อ” ผมงถามขึ้นพร้อมๆ กับที่ฟูกส่งโทรศัพท์
คืนเจ้าของ

พีปาพินิจหน้าจอที่แสดงรูปผู้ล่า ขณะเดียวกันก็เลิกคิ้วให้เรา
ดูจนเป็นคำอันเข้าใจยาก

“ก็ถ้าปล่อยไว้ พีไม่ปลอดภัยแน่”

ผู้ถูกถามขยับตัวเพื่อสอดโทรศัพท์กลับเข้ากระเป๋าทางง
มูมปากเคลือบยิ้มฆ่าๆ “นายก็เห็นนี่ ไม่ใช่แค่ฉันที่กำลังถูกล่า”

ผมเป็นฝ่ายชะงักบ้าง ท่าทางเก่าพ่อตัวของคนพูดประกาศว่า

เจ้าตัวน่าจะอยู่ในเกมมาจนเจนสนาม

ถอนลมทิ้ง ปรายตามองฟูกอย่างขังใจ เมื่อได้คำตอบว่าแฟนสาวยังไม่นำออกปากถามพี่ปา จึงตัดสินใจถามเอง “ก่อนหน้านี้มีไอ้เหี้ยตัวหนึ่งพยายามจะ—”

อาการของผมหงกสะกิดบอกคนรัก พอรู้ว่าผมจะพูดอะไร ฟูกก็ยกมือมาจิ้มแขน หน้าเหือดสี

พี่ปามองเราสลับกัน แล้วเพ่งสายตารอคำต่อจากผม

ผมดึงแขนจากมือเล็กและนุ่มนวล “—มันพยายามจะล้วงเกินฟูก ตอนนี้ฟูกยังอยู่ในเกมไม่ครบสามสิบวันด้วยซ้ำ แล้วเราก็คงไม่รู้ว่ามันเป็นใคร พี่พอนึกออกมั๊ยว่าเป็นใครได้บ้าง”

พี่ปาเลื่อนสายตาจากผมไปยังแฟนสาว ฟูกก็มึนหลบสายตา พลางกลืนน้ำลายคล้ายผิดผืน *ไม่รู้จะเกิดอายุอะไรขึ้นมากับเรื่องแค่นี้!*

ด้วยความรำคาญ ผมตัดสายตากลับไปอย่างจะคาดคั้น ผู้อาวุโสกว่า ทั้งอายุจริงและอายุในเกม

เจ้าหล่อนขยับตัวพิงพนักลงไปตามเก่า “คิดว่าในเกมนี้มีคนเล่นอยู่สักกี่คนกันล่ะ”

“หมายความว่าไง” *รำคาญฉิบหาย ไอ้พวกชอบเล่นลิ้น!*

“คนมากนะมันไม่ใช่แค่จำนวน ยิ่งคนมาก ประเภทของคนที่มากตามไปด้วย เราไม่มีทางรู้หรือกว่ามีพวกเพี้ยนๆ หรือเหี้ยๆ แบบไหนบ้างรวมอยู่ในนี้ เท่าที่เคยเจอ คนที่เข้ามาส่วนใหญ่ก็มักจะรู้สึกว่าคุณคนอื่นในเกมมีค่าน้อยกว่ามนุษย์ปกติ เพราะนึกจะฆ่าใครก็ได้ ฆ่าทิ้งไปก็ไม่มีใครเอาเรื่อง แถมยังเหมือนได้คะแนนเพิ่มอีก ไม่แปลกที่บางคนอาจเผลอคิดว่าจะทำร้ายยากับใครก็ได้”

พูดจบ เจ้าตัวหมุนข้อมือดูนาฬิกา “โอ๊ย จะสี่โมงละ เมื่อกี้
จะยิงไปรึไหมในเฟซบุ๊กก็ยังไม่ทันเรียบร้อย...”

.....